

opusdei.org

Prelāta vēstule (novembris 2012)

Sakarā ar Ticības gadu
monsinjors Havjērs Ečevarrija
uzsāk vēstļu sēriju, kurās
apcerēs ticību, pamatojoties uz
Credo - Ticības apliecinājumu.
Novembra vēstulē viņš rosina
meditēt par Dievu Radītāju un
Tēvu.

29.11.2012

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā
manas meitas un manus dēlus!

Sekojojot Pētera pēcteča balsij, Baznīca vēlas, lai visi ticīgie no jauna apliecinātu savu piederību Kristum un padziļināti apcerētu tās patiesības, ko Dievs mums ir atklājis. Tā aicina mūs ik dienas ar atjaunotu dedzību priecīgi iet pa Viņa iezīmēto ceļu un vienlaikus vairāk censties veikt apustulisko kalpojumu, lai to iepazītu arī citi cilvēki. Jau tagad sāksim pateikties Vissvētajai Trīsvienībai par to bagātīgo palīdzību, ko tā – esmu pilnīgi pārliecināts – turpmākajos mēnešos izlies pār dvēselēm, un tāpēc centīsimies atbilstoši atbildēt uz šīm Debesu svētībām.

Man ir padomā katru mēnesi koncentrēties uz kādu specifisku mūsu katoliskās ticības punktu, lai katrs no mums varētu apcerēt šo tēmu Dieva klātbūtnē un censtos gūt no tā praktiskas konsekvences. Svētais Tēvs mums iesaka rūpīgi apcerēt tos ticības paragrāfus, ko

satur *Credo*. Benedikts XVI jautā:
**“Kur mēs atrodam mūsu ticības
pašu galveno formulu? Kur mēs
varam atrast patiesības, kas ar
uzticību tikušas nodotas tālāk un
kas ir gaisma mūsu ikdienas
dzīvei?”**[1] Un Pāvests pats mums
sniedz atbildi: **“Credo – Ticības
apliecinājumā jeb Ticības simbolā
mēs saistāmies ar notikumiem, kas
attiecas uz Jēzus no Nācaretes
Personu un vēsturi. Konkrēti
notiek tas, ko tautu Apustulis teica
Korintas kristiešiem: “Jo vispirms
es jums mācīju to, ko arī pats
saņēmu...(1 Kor 15, 3–4).”**[2]

Cita Ticības gada sakarā, ko 1967.
gadā izsludināja pāvests Pāvils VI,
svētais Hosemarija arī mūs mudināja
dziļāk apcerēt *Credo* saturu. Sekosim
ik pa laikam aizvien no jauna šim
ieteikumam. Pēc tam, kad kārtējo
reizi viņš bija atgādinājis, ka Opus
Dei **“mēs pastāvīgi cenšamies
vienmēr un visā sentire cum**

Ecclésia, justies vienībā ar Kristus Baznīcu – mūsu Māti”[3], viņš
piebilda: **“Tāpēc es vēlos tagad kopā ar jums, kaut arī neizbēgami īsa kopsavilkuma veidā, atcerēties Baznīcas Credo – depozīta, ko Dievs tai ir atklājis un uzticējis, pamatpatiesības.”[4]** Un arī es uzstāju: pastāvīgi, bet jo īpaši šajā gadā, attīstīsim intensīvu Baznīcas mācības apustulātu. Ik dienas mēs redzam, cik ļoti tas ir nepieciešams, jo ir tik daudz cilvēku, kas uzskata sevi par kristiešiem un pat par katoļiem, bet nespēj pamatot savu ticību to priekšā, kas līdz šim laikam nav saņēmuši Evaņģēlija vēsti vai kuru zināšanas par Apustuļu tālāk nodotajām un Baznīcas uzticīgi saglabātajām patiesībām ir nepilnīgas.

Benedikts XVI ir izteicis karstu vēlēšanos, lai šis gads visiem palīdzētu **“padziļināti iepazīt centrālās ticības patiesības par**

Dievu, par cilvēkiem, par Baznīcu, par visu sociālo un kosmisko realitāti, meditējot uz apcerot Ticības apliecinājuma – *Credo* apgalvojumus.” “Un es vēlos”, viņš turpina, “lai visiem būtu skaidrs, ka šis saturs jeb ticības patiesības (*fides quae*) it tieši saistītas ar mūsu *ikdienas dzīvi*; tas prasa mūsu dzīves izmainīšanu tā, lai tai tiktu dots jauns veids, kā ticēt Dievam (*fides qua*). Pazīt Dievu, satikties ar Viņu, iedziļināties Viņa sejas vaibstos – tas iekustina mūsu dzīvi, jo Viņš var ietiekties cilvēka esības visdziļākajās aktivitātēs.”[5]

Ir divi nešķirami aspekti: turēties pie ticības patiesībām ar prātu un ar gribas palīdzību censties, lai tās piepildītu pat vismazākās mūsu darbības, it īpaši veicot mūsu ikdienas dzīves pienākumus. Kā rakstīja mūsu Dibinātājs, “*gan žēlastības iedvesmai un gaismai,*

gan arī ārējiem pamudinājumiem par to, uz ko ir jātic, mums jāpaklausa augstākajā un atbrīvojošā brīvības aktā. Paklausīšanai iekšējai Svētā Gara darbībai dvēselē nav dodama priekšroka, ja tā apstrīd paklausību ārējiem un autoritatīviem ticības mācības postulātiem.”[6]

Secinājums ir skaidrs: aizvien vairāk mīlēt un censties labāk iepazīt Kristus mācību, lai to varētu nodot tālāk citiem cilvēkiem. Mēs to spēsim, ar Dieva palīdzību, ja pakavēsimies, lai uzmanīgi apcerētu ticības paragrāfus. Ar teorētisku apmācību nav pietiekami, ir nepieciešams **“atklāt dziļo saikni starp patiesībām, ko māca *Credo*, un mūsu ikdienas dzīvi, lai šīs patiesības patiešām varētu būt – kā tās vienmēr ir bijušas – gaisma mūsu soļiem pa dzīvi, ūdens, kas aprasina sausumu mūsu ceļā,**

**dzīve, kas pārvar mūsdienu dzīves
tuksnešainos apvidus. Kristiešu
dzīves morālās vērtības sakņojas
Credo, kur cilvēks rod savu esības
pamatu un motivējumu.”[7]**

Dievbijīgi lūgsim un apcerēsīm
Ticības apliecinājumu, lūgsim, lai
Svētais Gars mums dāvā gaismu, lai
mēs šīs patiesības aizvien vairāk
mīlētu un saprastu.

Tāpēc mūsu apustuliskajās sarunās,
kā arī apspriežot ticības doktrīnu ar
tiem, kas tuvinās Prelatūras
apustulātam, mēs aizvien no jauna
sniedzamies pēc *Katoliskās Baznīcas
Katehisma* vai tā *Kompendija*, lai to
studētu un pārlasītu. Un arī mums -
priesteriem, gatavojot mūsu
meditācijas un uzrunas, pastāvīgi
jāvēršas pie šiem dokumentiem.
Tādējādi mēs visi centīsimies
konfrontēt mūsu ikdienas dzīvi ar
attiecīgajiem punktiem, ko satur
Katehisms. Man bieži nāk prātā, kā
svētais Hosemarija atkārtoti pārlasīja

Pija V katehismu (patreizējais tolaik vēl nebija izdots) un arī sv. Pija X katehismu, ko viņš sarunu laikā ieteica saviem klausītājiem.

Es ticu uz vienu Dievu, visvareno Tēvu, debesu un zemes, visu redzamo un neredzamo lietu Radītāju.[8]

Pirmais Credo artikuls izsaka Baznīcas ticību tam, ka eksistē viens personisks Dievs, kas ir visu lietu radītājs un uzturētājs, kas ar savu apredzību vada visu universu un it īpaši cilvēkus. Patiešām, ***“ja mēs ar skaidrām acīm paveramies visapkārt, it viss skaļā balsī liecina par šo Dievu, mūsu Radītāju. Kungs, kurš Pēteri par viņa ticību atalgoja, ieceldams par savas svētās Baznīcas galvu (sal. Mt 16, 13-19), atalgo arī mūs – ticīgos kristiešus ar jaunu skaidrību: patiesi tas, kas par Dievu ir izzināms, atklājas viņos - ticīgajos, tāpēc ka Dievs to ir apliecinājis; jo kopš pasaules***

***radīšanas tas, kas Dievā ir
neredzams, Viņa mūžīgais spēks
un Viņa dievišķība, ir saskatāmi
caur Viņa radībām (sal. Rom 1,
20)."***[9] Kā jau tiku sacījis, es mudinu
jūs lūgties *Credo* ar jaunu ticību,
sludināt to ar prieku un rast
patvērumu šajās kristiešiem tik
nepieciešamajās patiesībās.

Mēs visi zinām, ka cilvēciskā daba
caur pirmgrēku ir dziļi ievainota, ka
cilvēkiem ir visai grūti tikai ar sava
prāta gaismu vien skaidri un
neklūdīgi iepazīt vienīgo patieso
Dievu.[10] Un tieši tāpēc Dievs savā
bezgalīgajā labestībā un žēlsirdībā
atklāj sevi pakāpeniski visā Vecās
Derības garumā, līdz Viņš caur Jēzu
Kristu atklāsmi noved līdz galīgai
pilnībai. Sūtot savu Dēlu cilvēka
miesā, Dievs mums parāda pavisam
skaidri ne tikai patiesības, kas bija
grēka aizmiglotas, bet arī tuvību ar
savu dievišķo dzīvi. Vienotā dievišķā
daba kopš mūžības ietver sevī trīs

reāli atšķirīgas Personas: Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, kas ir nesaraujami saistītas vienā brīnišķīgā un neaprakstāmā mīlestības vienībā.

“Vissvētās Trīsvienības noslēpums ir kristiešu ticības un dzīves centrālais noslēpums. Tas ir Dieva noslēpums Viņā pašā. Tātad tas ir visu pārējo ticības noslēpumu avots, gaisma, kas tos izgaismo.”[11] “Trīsvienība ir ticības noslēpums vārda tiešā nozīmē, viens no Dievā apslēptajiem noslēpumiem, “kuri nevar tikt izzināti, ja tie netiek atklāti no augšas” (Vatikāna I Koncils, Dogm. Konst. *Dei Filius*, 4. nod.: DS 3015.).“[12]

Dieva iekšējās dzīves Atklāsme, lai mēs ar žēlastības palīdzību varētu būt līdzdalīgi pie šīs dārgumu krātuves, ir visvērtīgākā dāvana, ar kādu Dievs mūs ir apveltījis. Tā ir pilnīgi nepelnīta dāvana, tikai un vienīgi Viņa labestības auglis. Tālab ir skaidrs, kāpēc mūsu Dibinātājs

deva padomu: ***“Credomums vienmēr jālūdzas pielūgsmes, mīlestības pilnas kontemplācijas un slavēšanas garā.”***[13]

Es lūdzu svētā Hosemarijas palīdzību, lai mēs stingri apņemtos vārdu *credo* – es ticu - izrunāt ar svētu dedzību, - tā, kā to bieži dienas gaitā atkārtoja viņš. Viņš mums ieteica arī: ***“Mācies slavēt Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Iemācies īpašā veidā pagodināt Vissvēto Trīsvienību: es ticu uz Dievu Tēvu, es ticu uz Dievu Dēlu, es ticu uz Dievu Svēto Garu. Es ceru uz Dievu Tēvu, es ceru uz Dievu Dēlu, es ceru uz Dievu Svēto Garu. Es mīlu Dievu Tēvu, es mīlu Dievu Dēlu, es mīlu Dievu Svēto Garu. Es ticu uz Vissvēto Trīsvienību, es ceru uz Viņu un es mīlu Viņu.”***[14] Un turpināja: ***“Šāda godināšana ir vajadzīga kā garīgs vingrinājums dvēselei, tā izsaka pamudinājumus, kas nāk no sirds,***

kaut arī ne vienmēr tie ir izteikti vārdos.”[15] Vai mēs ņemam vērā šos ieteikumus? Vai mēs patiesi vēlamies “ticēt” tā, kā Dievs to no mums sagaida? Vai šī ticība uz visvareno un mūžīgo Dievu dod mums drošību?

Pirmais *Credo* artikuls ir stingrā klints, uz kā ir balstīta kristīgā ticība un izturēšanās. Kā Benedikts XVI sacīja Ticības gada uzsākšanas priekšvakarā: **“mums jāmacās Vatikāna II Koncila vienkāršākā un būtiskākā mācība – proti, ka kristietības būtība sastāv no ticības Dievam, kas ir trīs dievišķo personu Mīlestība, kā arī no personiskas un kopīgas sastapšanās ar Kristu, kas dzīvei piešķir virzienu un vada to. Viss pārējais izriet no tā (...). Koncils mums atgādina, ka Baznīcai, visam, no kā tā sastāv, ir uzdevums, pienākums nodot tālāk Dieva atpestījošās mīlestības**

**vārdu, lai ikviens dievišķais
aicinājums, kas sevī nes mūsu
mūžīgo svētlaimi, tiktu sadzirdēts
un pieņemts.”[16]**

Tāpēc ir nepieciešams aizvien vairāk
un vairāk iedziļināties pirmajā
ticības artikulā. *Es ticu uz Dievu!* Šis
pirmais apgalvojums ir pamats
visiem pārējiem. Visa Ticības
apliecība runā par Dievu, un, ja tā
attiecas arī uz cilvēku un uz pasauli,
tad tikai tādēļ, ka tiem ir attiecības ar
Dievu. Pārējie šīs Ticības apliecības
artikuli ir atkarīgi no pirmā, tie mūs
vada, lai mēs labāk iepazītu Dievu,
kā Viņš pakāpeniski ir atklājies
cilvēkiem. Tātad, sakarā ar to, ka tas
satur kaut ko tik fundamentālu, mēs
nedrīkstam nekādā ziņā pagurt,
nododot to tālāk citiem cilvēkiem. Kā
jau tiku sacījis šīs vēstules sākumā,
mums nepietrūks dievišķās
palīdzības, lai izpildītu šo uzdevumu.

Novembra mēneša laikā liturģija aicina mūs it īpaši apcerēt mūžīgās patiesības. Kopā ar svēto Hosemariju es atkārtāju: ***“Ir nepieciešams, lai mēs nekad nepazaudētu to cildeno galamērķi, kuram mēs visi esam paredzēti. Jo ko tas līdz cilvēkam, ja viņš iemantos visu pasauli, bet savā dvēselē cietis zaudējumu? Vai kādu izpirkumu cilvēks dos par savu dvēseli? (Mt 16, 26) Tikai viens ir mūsu pēdējais mērķis, tas ir pārdabisks, tas mūs dabisko mērķi uzņem, pilnveido un paceļ, jo žēlastība dabu pieņem, pilnveido, dziedina, paceļ un paaugstina.”***[17]

Būsim pārliecināti, ka dzīve saskaņā ar *Credo*, to integrējot visā mūsu dzīvē, palīdzēs mums labāk saprast un mīlēt mūsu brīnišķīgo atkarību no Dieva, un mēs izbaudīsim neaprakstāmu prieku būt par Viņa bērniem un to apzināties. *Katoliskās Baznīcas katehisms* mums atgādina,

ka ticībai ir neizmērojami liela
ietekme visā mūsu dzīvē. Tā,
pirmkārt, mudina mūs pazīt Dieva
diženumu un majestāti un Viņu
pielūgt; būt vienmēr pateicīgiem par
Viņa dāvanām; pazīt visu cilvēku
vienību un patieso cieņu, jo tie radīti
pēc Dieva attēla un līdzības, un tāpēc
ir pelnījuši cieņu un uzmanību;
pareizi izmantot visus radītos
labumus, ko Dievs dāvājis, lai tie
mums kalpotu; uzticēties Viņam
jebkādos apstākļos, it īpaši
nelabvēlīgos.[18]

Pirms beigt šo vēstuli, aicinu jūs
lūgties, lai Bīskapu sinode par jauno
evaņģelizāciju, kas noslēdzās pirms
dažām dienām, nestu augļus.
Tieksimies pēc tā, lai no vienas
pasaules malas līdz otrai būtu
sajūtama Svētā Gara dvesma, kas
iekvēlina katoļu dvēselēs vēlēšanos
aktīvi līdzdarboties šajā jaunajā
ticības pavasarī, uz ko Pāvests tik
neatlaidīgi aicina.

Īpaši lūdzieties par jūsu brāļiem, kas 3. novembrī svētā Eugēnija bazilikā tiks iesvētīti par diakoniem. Un pastiprināti pateiksimies Vissvētajai Trīsvienībai pirms 28. novembra - dienas, kad mēs atzīmēsim trīsdesmito gadadienu, kopš Opus Dei piešķirts personālās prelatūras statuss. Cik daudz garīgo augļu kopš tā laika ir saņemts, kā to apsolīja mīļotais dons Alvaro, kad rakstīja, ka mūs Tēva īpašā nodoma piepildīšanās atnesīs Darbam visdažādākā veida dāvanas: *omnia bona páriter cum illa!*[19]

Raidīsim mūsu pateicību uz Debesīm caur Dievmātes rokām, vērsīsimies pēc aizbildnības arī pie svētā Hosemarijas pirmā pēcteča, kurš tik daudz lūdzās, cieta un strādāja, lai izpildītu šo uzdevumu, ko viņam bija uzticējis mūsu Dibinātājs. Un veids, kā šo pateicību darīt konkrētu, ir aizsniedzams ikvienam: nesatricināma uzticība Dievam, sākt

katru dienu atkal un atkal no jauna,
ar jaunu uzņēmību, lai būtu Viņam
aizvien tuvāk.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2012. gada 1. novembrī.

[1] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 17.10.2012.

[2] Turpat.

[3] Sv. Hosemarija, *Vēstule*,
19.03.1967, Nr. 5.

[4] Turpat.

[5] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās
audiences laikā, 17.10.2012.

[6] Sv. Hosemarija, *Vēstule*,
19.03.1967, Nr. 42.

[7] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 17.10.2012.

[8] Romas misāle, *Credo* (Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums)

[9] Sv. Hosemarija, *Vēstule*, 19.03.1967, Nr. 55.

[10] Sal. *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 36–38.

[11] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 234.

[12] Turpat, Nr. 237.

[13] Sv. Hosemarija, *Vēstule*, 19.03.1967, Nr. 55.

[14] Sv. Hosemarija, *Smēde*, Nr. 296.

[15] Turpat.

[16] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 10.10.2012.

[17] Sv. Hosemarija, *Vēstule*,
19.03.1967, Nr. 59.

[18] Sal. *Katoliskās Baznīcas
katehisms*, Nr. 222–227.

[19] *Sb* 7, 11. Sal. *Vēstule*, 28.11.1982,
Nr. 4. (*Ģimenes vēstules*, 2. sēj., Nr.
313.)

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-novembris-2012/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-novembris-2012/) (7.08.2025)